***

А квіти шепотять — прощай,
Голівки хилять, ніби плачуть,
Що їх і милу, й отчий край
Уже я більше не побачу.

Моя кохана, ну, і що ж!
Все бачив я і звідав землю,
І цей уже могильний дрож
Як певну ласку я приємлю.

Життя навчивсь я розуміть,
Хоч з усміхом проходив мимо,—
То й говорю, що кожна мить
В бутті буває повторима.

І хай не я, а хтось другий
Вже по мені, уже пізніше,
Залишеній і дорогій
Пісні, закоханий, напише.

І серце в тебе спалахне —
Нові ж мотиви, ритми, рими...
Згадаєш, може, і мене,
Немовби квіт неповторимий.